

Janezovo posestvo

MLADINOLJUB:

Janezovo posestvo.

o posestvo vidite, mladi čitatelji, danes v našem ljubem »Zvončku«. Ni sicer veliko, saj tudi njegov posestnik Janez ni še posebno velik, kakor spoznate s slike, ali prijazno je njegovo posestvo in napravlja malemu gospodarju mnogo srčnega veselja in mnogo zabave.

Da spoznamo to lepo posestvo natančneje tudi mi, se napotimo po sliki in v duhu po njem!

Splošna njegova oblika je pravilen čveterokotnik. V sprednjem desnem delu stoji prijazno domovanje: hiša, gospodarsko poslopje in staje, ki se v njih nahaja par domačih živali — seveda iz lesa. Za temi se razprostira skoraj v vsej desni polovici precej širok, a nizek grič, na katerem se nahaja prijazen gozdlič iz vrbovih šibic. Te mora Janez ob suhem vremenu prav pogostoma zalivati, sicer bi se mu v kratkem času gotovo posušile.

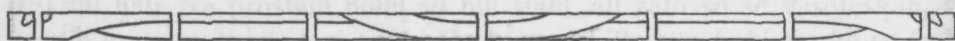
Napravimo sedaj kratek izprehod na levo stran! Tod dospemo po kratki poti do drugega, a višjega in strmejšega griča. Na vrhuncu se nahaja jamica in v njej cev iz kavčuka.

Čemu neki je ta priprava?

Janez ima z njo mnogo kratkega časa. V majhni škropilnici pridno donaša vode, ki se steka po cevi v dolinico, kjer je druga, nekoliko večja jama. Sredi te se dviga navzgor zavita cev, iz katere vre visoko v zrak tanek vodni curek, ki se razprši in pade zopet in zopet nazaj v malo globel. To je pravi vodometa, kakršnega lahko vidite v Ljubljani pod Tivolijem ali v drugih večjih mestih.

Toda ni še dovolj veselja! Po drugi strani grička teče voda v dolinico, koder po ozki strugi ljubko šumlja prijazni potoček. Zadosti je velik, da po kratkem teku že goni veliko leseno mlinsko kolo, ki se kaj hitro obrača, kadar Janez pridno zaliva na gričku. Da pa moremo čez potok, je napravljena nedaleč od mlina ozka lesena brv. Blizu te se izliva potok skozi napravljeno luknjo iz Janezovega posestva naprej tja v daljni svet, kamor bo moral nekoč tudi Janez sam in kamor boste morali vsi vi, ki ste z menoj prepotovali njegov lepi kraj.

Da bi bili srečni tudi tam, vam želim iz vsega srca!

DAVORINOV:

Zgodba o beraču Damjanu.

ečkrat na teden je prišel v našo vas stari Damjan. Majhne postave je bil; lica so mu bila vela in koža razorana. Levo nogo je imel leseno. V dolgih zimskih večerih je sedel pri nas v kotu za pečjo in pravil radovedni mladini povesti: o turških vojnah, o pasjeglavcih, hajdukih in ciganih, o jari kači in o svojem lastnem življenju...

Nihče ni vedel, kje je Damjan doma; ni namreč govoril rad o svojih mladih letih.

Mlad je bil, ko sta mu umrla oče in mati, in moral je biti odslej pri tujih ljudeh. Nič dobrega mu ni bilo v življenju; uboštvo in lakota sta mu bili prijateljici; spremljala ga je žalost na njegovih potih.

Dorastel je v moža, krepkega in silnega, in dobil delo v rudniku blizu domače vasi. Delal je pridno in vztrajno in si s trudom služil vsakdanji kruh.

Prigodilo pa se je, da mu je pri razstreljevanju rova strel odnesel levo nogo; Damjan je bil nesposoben za delo v rudniku. Potrt in oslabele zaradi skrbi in muk je ostavil bolnico in odšel med svet — iskat dela in denarja.